

Goethe en het Twentse volkslied

De Enschedese historicus wijlen de heer H. Geerts schreef eens dat Van Deinse de dichter was van de tekst: 'Er ligt tussen Dinkel en Regge een land'. Verder deelt hij mee dat het voor het eerst 'gezongen en door acht muziekkorpsen gespeeld' werd op een afscheidsfeest, één jaar voor het vertrek van burgemeester Edo Bergsma, in 1933. Geerts zegt er nog bij dat het lied toen nog maar heel weinig bekend was.

Aan het archief van prof. dr. G. Bartelink, hoogleraar te Nijmegen ontlenen we de volgende gegevens:

De melodie is aan een Duits Studentenlied ontleend: 'Ergo bibamus', waarvan de aanhef luidt: 'Hier sind wir versammelt zum löblichen Thun', dat o.a. te vinden is in 'Der Lautenschläger. Eine Liedersammlung mit Lauten- oder Gitarrebegleitung' Herausgegeben von Th. Schuhmann. Neue Ausgabe Leipzig, (z.j.) pag. 244.

Bartelink tekent hierbij nog aan: Men vergelijk: 'Mich ruft mein Geschick von den Freunden hinweg' met de regel van Van Deinse: 'En voert ons 't lot ook uit Twente soms weg'.

De tekst is o.a. te vinden in 'Naoberschop IV (mei 1935), pag. 47. Een Twentse versie is o.a. door G. Kamp uit Almelo gepubliceerd: uitgave (zang en piano) 'Twentsch Volkslied', Bronsema's Drukkerij Enschede, zonder jaar.

Een lied waarvan de melodie dezelfde beginregel heeft vindt men in de bundel 'Jong is ons harte', Uitgave VCJC 3, 1937, no. 106 (Jeugdlid), C. Slagmolen; vergelijk ook uit dezelfde bundel no 275.

Het lied Ergo bibamus is tegenwoordig nog bij de studenten van Leuven in gebruik. (Tot hier prof. Bartelink).

In Goethe's 'Ausgewählte Werke', in 12 Bänden, Verlag Cotta te Stuttgart (z.j.) vond ik in deel I op bladzijde 83 het lied 'Ergo bibamus', in vijf coupletten, zodat we mogen aannemen dat het van niemand minder dan Goethe afkomstig is! We geven hieronder enkel het eerste en derde couplet weer:

*Hier sind wir versammelt zum löblichen Thun,
Drum, Brüderchen! Ergo bibamus.
Die Gläser, sie klingen, Gespräche, sie ruhn,
Beherzigt Ergo bibamus.
Das heisst noch ein altes, ein tüchtiges Wort,
Es passet zum Ersten und passet so fort,
Und schallet ein Echo vom festlichen Ort,
Ein herrliches Ergo bibamus.*

*Mich ruft mein Geschick von den Freunden hinweg;
Ihr Redlichen! Ergo Bibamus.
Ich scheide von hinnen mit leichtem Gepäck;
Drum doppeltes Ergo bibamus.
Und was auch der Filz von dem Leibe sich schmorgt,
so bleibt für den Heitern doch immer gesorgt,
Weil immer dem Frohen der Fröhliche borgt;
Drum, Brüderchen! Ergo bibamus.*